

Als ik jou was

Cesca Major bij Boekerij:

De laatste dag

Als ik jou was

Cesca Major

Als ik jou was

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-225-9958-7
ISBN 978-94-023-2179-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *If I Were You*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: © HarperCollins Publishers Ltd,
bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Cesca Major
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vijfjarige tweeling, Lexi en Inessa, die het idee
van lichaam te wisselen ronduit hilarisch vinden.
Ik hoop dat al mijn lezers reageren zoals jullie.*

1

FLYNN

Nu

Ik hoor Amy nauwelijks terwijl ze in de auto tegen me zit te schreeuwen. Regen klettert op mijn haar en stroomt onder mijn kraagje terwijl ik terugschreeuw. Mijn lichaam trilt van frustratie.

Ze trekt kwaad haar neus vol sproeten op, haar bruine ogen knijpen zich samen. De scherpte in haar blik haalt me onderuit, een plotselinge herinnering aan de avond dat ik haar leerde kennen, de eerste keer dat ik haar zo zag kijken. Maar deze keer is haar woede volledig op mij gericht.

Terwijl ik mijn lichaam voel opstijgen, de hele wereld een felle lichtflits, is het laatste wat ik me afvraag: hoe zijn Amy en ik hier na de start die we hebben gehad terechtgekomen?

FLYNN

Twee jaar geleden

Ik breng de meeste weekends op vrijgezellenfeesten door. Het plannen van bruiloften is niet iets wat veel van mijn vrienden aanspreekt, maar ik voer de voorbereidingen voor een vrijgezellenfeest met de precisie van een grootschalige militaire operatie uit. De locatie deze keer: het centrum van Bristol.

Ik heb een weekend in Ibiza georganiseerd (de getuige miste zijn vlucht naar huis en woont er mogelijk nog steeds), een landhuis bij Bath (de borgsom hebben we niet teruggekregen), een stuk of zestien clubs in verscheidene steden in het zuiden van Engeland (in veertien daarvan zijn we niet meer welkom) en wildwatervaren in het Lake District (bruidgom bewusteloos geslagen met een peddel).

Ze zijn ongecompliceerd en vermakelijk. Mannen in een groep gedragen zich een jaar of twintig jonger dan ze daadwerkelijk zijn en mijn rol is me op het lijf geschreven.

Vanavond zijn we in een karaokebar in het centrum van Bristol, ruim een kilometer van mijn huis in Redland. De bruidgom is een paar uur geleden knock-out gegaan en bevindt zich momenteel in horizontale positie op een bankje, onverklaarbaar gekleed als non, terwijl wij om hem heen bier zitten te drinken. Zingen in het openbaar is mijn idee van de hel, maar ik hou van drinken en Eddie heeft een rondje shotjes voor de hele tafel betaald en zit in een donker hoekje met een

meisje te rotzooien met wie hij in de rij heeft aangepapt om voor te kunnen dringen.

Ik overweeg net om naar huis te gaan als Eddie terugkomt – de andere genodigden overnachten in een hotel aan de ringweg – zijn mond afveegt en voorstelt naar een stripclub te gaan. Iemand begint enthousiast te joelen, maar ik stel snel een casino voor. Stripclubs zijn plaatsen waar je vreugde omslaat in iets deprimerends. Ik zie een flits van woede in Eddies ogen wanneer twee van de jongens met mij mee willen.

En dan komt ze langslopen.

Rossige wangen, ogen die ver uit elkaar staan, lenige ledematen. Mijn mond valt open en ik geef plotsklaps niets meer om stripclubs, casino's of mijn eigen naam.

Een gestippelde haarband is nauwelijks te zien tussen al haar krullen en ze heeft een jurkje aan dat niet echt een jurkje is, maar meer een korte broek met top uit één stuk. Ze ziet er waanzinnig uit.

Ik wil net mijn hand uitsteken om haar staande te houden en naar haar naam te vragen als ze uit zichzelf bij ons tafeltje tot stilstand komt. Ze staat nog geen meter van me vandaan. Mijn borstkas vibreert.

Dan wijst ze naar de laveloze bruidegom op het bankje.

'Gaat het goed daar?' vraagt ze op zelfverzekerde toon, zelfs met al die harde muziek goed verstaanbaar. Ze heeft een accent dat ik niet direct kan plaatsen.

Mijn mond hangt nog open.

'Dat is een oprechte vraag.' Ze kijkt ons met een opgetrokken wenkbrauw een voor een aan. De anderen staren haar in verschillende stadia van dronkenschap aan.

'Ja hoor,' zegt een van de jongens voordat hij met een arm over het bewegingloze lichaam heen onderuitzakt.

'O mijn god, straks stikt hij nog.'

Ze heeft een gigantische Hermelien Griffel-uitstraling en is van dichtbij nog aantrekkelijker. Ik lijk tot niets anders in staat dan haar aanstaren. Mijn maag is verdwenen. Kan ik haar op een date vragen? Is ze hier met iemand? Waarom heb ik haar nog nooit eerder in Bristol gezien?

Haar mond beweegt nog en het dringt tot me door dat haar woorden tot mij gericht zijn. 'Ik meen het serieus: gaat het goed met hem? Waarom zitten jullie je te bezatten met hem in die toestand? Moet hij naar het ziekenhuis?'

Ze duwt zich een weg langs me heen om te controleren hoe het met hem is en terwijl ik me schuldig voel dat ik zelf niet heb bedacht dat te doen, ruik ik tegelijkertijd sinaasappels, wat mijn hoofd alleen maar meer op hol brengt.

Als ze een hand op zijn hoofd legt, begint de bruidegom te kreunen, en haar blik verzacht terwijl ze hem vraagt hoe het met hem is.

Hij begint overeind te komen, en zij doet een stap achteruit, tevreden dat hij niet dood is, en werpt ons een vernietigende blik toe.

'Zorg een beetje beter voor hem,' zegt ze.

Ik begin geestdriftig te knikken.

Ze loopt weg.

Iemand begint te grinniken. Eddie rolt met zijn ogen en mompelt: 'Knettergek.'

Ik zeg niet: 'Niet waar,' ik wil geen olie op het vuur gooien, en ik heb bovendien het gevoel dat iemand me keihard tegen mijn hoofd heeft geslagen. En het gaat niet alleen om de vijf of zes biertjes (en shotjes) die ik heb gedronken. Ik heb nog nooit iemand gezien die zo charismatisch is. Ik vraag me af wat voor werk ze doet. Is ze de jongste directeur van een FTSE 500-bedrijf ooit, majoor in het leger, minister-president? Niets zou me verbazen.

Ik kijk hoe ze in de richting van de bar loopt en zie over de hoofden van de andere mensen heen dat ze op een kruk aan een hoge tafel gaat zitten. Ze staart een moment naar een meid op het kleine podium die met een microfoon in de hand een onvaste versie van 'Man! I Feel Like a Woman!' ten gehore brengt. Er zit een vent aan haar tafeltje, met een tatoeage in zijn hals en een shirt met afgescheurde mouwen alsof hij net met een beer heeft geworsteld. Ik hoop maar dat hij haar broer is, aanzien wat ik ga doen nogal gedurfd voelt.

Ik weet dat ik hier niet weg kan zonder het eerst te proberen.

Ik loop linea recta naar de bar en vraag om pen en papier. Het lijkt

een eeuwigheid te duren voor ze die vinden en ik uit mijn frustratie met een vloek, waarbij ik mijn nek uitsteek om te controleren of ze er nog zit.

‘Dank je wel,’ zeg ik buiten adem als ik aan haar tafeltje sta.

Haar vage glimlach is weifelend terwijl ze me probeert te plaats en dan verschijnt er een lijntje tussen haar wenkbrauwen.

‘Dat was attent van je,’ zeg ik. ‘Wat je net deed. Met onze vriend. Een stel van de jongens brengt hem zo terug naar zijn hotel.’

Ze knikt ongeïnteresseerd en de moed zinkt me in de schoenen als ze haar aandacht op de man tegenover haar vestigt. Volgens mij is het toch niet haar broer. Hij ziet er veel te geïrriteerd uit om haar broer te kunnen zijn.

Ik wil blijven. Ik wil haar leren kennen.

‘Doe je dat wel vaker? Dronken mannen redden? Of is het eenmalig?’

‘Hé, gozer,’ zegt de man die haar date is, terwijl hij anders gaat zitten.

‘Ik praat alleen even met...’ Ik laat ruimte voor haar naam, die ze niet geeft. Ze laat alleen haar hoofd een stukje opzijzakken en kijkt me aan.

‘Je bent beeldschoon,’ kan ik niet voor me houden.

‘Hé, gozer!’ De man met de tatoeage klinkt nu nog geïrriteerder, wat ik wel begrijp. Ik heb de indruk dat de mysterieuze vrouw wil glimlachen, maar zichzelf daarvan weerhoudt.

‘Ik ben hier met iemand,’ gebaart ze. Diezelfde directe toon, diezelfde zelfverzekerde blik.

‘Ja.’ De man slaat zijn stevige armen over elkaar. Hij heeft opmerkelijk grote bicepsen.

‘Dat zie ik,’ zeg ik met een ernstig knikje. Dan kijk ik haar aan. Verbeeld ik het me, of zie ik iets in haar ogen, een flits van nieuwsgierigheid? Of is het gewoon de weerkaatsing van de discolampen? ‘Maar,’ voeg ik met een charmante glimlach toe, ‘je zou ook met mij kunnen zijn.’

Inwendig vraag ik me af wat ik in godsnaam sta te doen. Ik bevind me op glad ijs. En ik heb die bicepsen gezien. Maar ik kan er niets aan doen. Ze straalt iets uit wat maakt dat ik me macho en zelfverzekerd wil gedragen.

‘Zullen we even naar buiten gaan?’ Haar date schuift zijn kruk naar achteren. Natuurlijk is hij lang. Een vreemde golf van energie stroomt door me heen. Die zou het gevolg van de biertjes en shotjes kunnen zijn, of van het feit dat ik gevaar loop.

‘Ik wilde haar alleen even dit geven.’ Ik bied haar een papertje met mijn naam, adres, e-mail en telefoonnummers aan. ‘Ik organiseer evenementen en ben altijd op zoek naar talent.’

‘Ze is makelaar,’ zegt tattooman.

‘Nou, daar heb je vast allerlei vaardigheden voor nodig en we zijn op zoek naar mensen met... vaardigheden,’ zeg ik.

Deze keer kijkt de mysterieuze vrouw me aan, en er gebeurt iets, een trekje in haar mondhoek. Het is genoeg om me te motiveren. Misschien dat ik er toch niet helemaal een zootje van maak.

‘Ze liet net zien dat ze ontzettend goed met mensen is, en, nou, dat is precies het soort mensen dat ik zoek voor mijn... voor mijn team,’ verzijn ik ter plekke.

‘Je valt op haar,’ zegt de man.

‘Dat ook, ja.’

Ik knik ernstig. Nu glimlacht de mysterieuze vrouw zonder enige twijfel, maar dan zet ze haar gezicht snel weer in de neutrale stand. Ze werpt een blik op het papertje in mijn hand.

‘Er staat een faxnummer op.’

‘Ik wilde je al mijn informatie geven.’ Ik glimlach naar haar terug, hopelijk innemend.

Het vervelende is dat dit voor de man aanleiding is om zijn kruk naar achteren te schuiven en me in mijn gezicht te rammen. Het papertje met mijn contactgegevens dwarrelt naar de vloer voordat ik kans heb het haar te geven.

Ik ga tegen de vlakte. Er wordt geschreeuwd en er zijn uitsmijters, mijn vrienden, die man, en terwijl ik door de gasten van het vrijgezellenfeest naar buiten word gedragen zie ik door het raam haar gezicht, fronsend, een blik die ik niet kan duiden, terwijl ik in een soort zwaai-gebaar met mijn vingers wapper.

Later, terug in mijn appartement – de jongens zijn in hun hotel – zit ik er helemaal doorheen. Die vrouw in het café had iets wat een emotie bij me losmaakt. Ik identificeer het als hoop. Haar directe aanpak, haar vriendelijkheid, hoe ze ons op ons gedrag aansprak. Ik vond het geweldig. Ik wil iemand met een dergelijke passie in mijn leven. Iemand die een stem is voor mensen die zelf niet in staat zijn zich uit te spreken. Hoe zou het zijn als zo iemand van je houdt?

Maar ik heb het verpest, liep te klooiën. Ik snap best dat die gast me heeft geslagen. Mijn oog is gezwollen, mijn slaap bonkt, en ik hang op de bank met mijn hoofd tegen de rugleuning, voel me verslagen.

Mijn voordeurbel gaat en ik frons.

Als ik de deur opendoe maak ik zo ongeveer een cartooneske salto, aangezien de vrouw uit de kroeg op de drempel van mijn huis staat. En ze kijkt me vreemd aan.

‘Ben je een seriemoordenaar?’ vraagt ze.

Ik schud snel mijn hoofd. Waardoor het nog meer pijn gaat doen. Maar ik vind het belangrijk dat ze weet dat ik dat niet ben. ‘Ik heb nog nooit ook maar één moord gepleegd.’

Haar mond vertrekt.

‘Dat was behoorlijk vrijpostig van je, in de kroeg.’

Het is een uitspraak, geen vraag, en ik houd mijn adem in.

‘Het was onze eerste date,’ voegt ze toe.

Ik houd nog steeds mijn adem in, en dan vraag ik me ineens af of ik iets moet zeggen. Moet ik nu mijn excuses aanbieden?

‘Ik ken hem van Tinder.’

Ik zie haar niet helemaal scherp, maar ik durf niet te zeggen dat ik even moet gaan zitten uit angst haar daarmee weg te jagen.

‘Hij zat alsmaar van alles tussen zijn tanden vandaan te peuteren.’

Mijn hart maakt een behoedzaam sprongetje.

‘Hij noemde me Ames. Ik heet Amy, tot ik toestemming geef me anders te noemen.’

‘Leuke naam.’

Ze heft haar kin een stukje.

‘Ben je wel vaker zo vrijpostig, als je op een onbekende vrouw valt?’

‘Nee, nooit!’ Dat is de waarheid. Ik heb in geen drie jaar de behoefte gevoeld iemand op een date te vragen. Ik schrik van het besef, en als ik mijn blik neersla zie ik iets waarvan ik schrik. In haar ene hand heeft ze een handtas, in haar andere iets ondefinieerbaars. Wacht even... ben ik degene die aangevallen gaat worden?

Ze doet een stap naar voren en ik huiver.

Het is een kilozak diepvriesdoperwtten.

‘Nou, vraag me maar binnen, dan,’ zegt ze op diezelfde zelfverzekerde, enigszins ijzige toon die ze in de kroeg ook had. ‘Ik ben namelijk wel benieuwd of je echt een faxapparaat in huis hebt.’

Ik ga bijna onderuit in mijn poging haar binnen te laten. Mijn hele borst vult zich met warmte en de pijn in mijn oog en hoofd worden ineens minder.

‘Kom vooral. Binnen. Hij is niet aangesloten, maar ik heb er wel een. En,’ ik draai me naar haar toe en zet grote ogen op, ‘ik denk dat ik ook nog wel ergens een pieper heb liggen.’

We lopen samen mijn appartement in en ze lacht – een vol, diep geluid. Ik heb nog nooit zoiets moois gehoord.

3

AMY

Nu

Het is helemaal uit de hand gelopen. De frustratie van de afgelopen weken, die begon als iets pruttelends, is sterker en sterker geworden tot het kookpunt van vandaag. De blinde woede terwijl we naar elkaar schreeuwen dat de ander moet luisteren.

Dan de drang die ik in me voel dat het moet veranderen. Hij móét me begrijpen. Het móét anders worden tussen ons, anders moet ik ermee stoppen. Dat weet ik. Ik kan niet blijven negeren dat hij zich nooit volledig voor me zal openstellen, dat ik hem nooit echt zal kennen.

Ik zie hem nauwelijks in de stortbui en de onheilspellende donderslagen onderstrepen de razende woorden die we tegen elkaar schreeuwen.

Dan klinkt er een gruwelijk geluid en dan, terwijl ik mijn lichaam voel opstijgen, terwijl mijn wereld een vreemde witte explosie wordt, vraag ik me af hoe dit zo mis heeft kunnen lopen. Misschien is hij toch niet de ware?

AMY

Twee jaar geleden

Vandaag is wazig. Flynn Waller is heel anders dan de mannen met wie ik normaal gesproken uitga. Hij is zelfs het tegenovergestelde van de man die ik me altijd als mijn partner heb voorgesteld. Maar toch voelt het zo goed, toch voelt hij zo goed. Ik heb de afgelopen periode in een gat gevangen gezeten waar ik niet uit kon en hij heeft me eruit getrokken.

Ik begrijp niet eens hoe het is gebeurd. Hoe het komt dat ik op een zaterdagavond sta te douchen in de verrassend schone badkamer van een man terwijl ik hem gisteren pas heb leren kennen. Waarom sta ik te zingen in de badkamer van die man? Wat aan hem maakt dat ik weer zin heb om onder de douche te zingen?

‘Je hebt een geweldige stem,’ zegt hij als ik, vreemd verlegen, in een handdoek gewikkeld de slaapkamer in kom lopen.

‘Dat heb ik niet, ik, eh, nou ja... dank je,’ zeg ik, waarop ik de deur dichtsla om me aan te kleden.

‘Dit is de eerste keer dat ik je onzeker zie,’ zegt hij lachend door de deur heen tegen me. ‘Maar even serieus: zing dat stukje over die baviaan nog eens een keer.’

Ik trek de veel te grote trainingsbroek en een shirt dat ik van hem mag lenen aan en roep: ‘Het gaat over een banaan, en nee.’

Ik hoor hem een gruwelijke, valse imitatie van het liedje dat ik net zong doen en kan een grijns niet onderdrukken.

‘Ik zag eens een banaaaaaan, baviaaaaaan.’

‘Hou je mond!’ roep ik, maar ik kan niet voorkomen dat ik in de lach schiet.

‘Een banaaaaaan, baviaaaaaan.’

Ik meen het echt: hoe ben ik hier terechtgekomen?

Ik vertrok gisteren uit die kroeg om naar huis te gaan en de rest van het weekend mijn wonden te likken. Die date van Tinder was een ramp en de locatie maakte het alleen maar erger.

Ik stond op de stoep mijn jas goed te doen en voelde me verdrietig en klein. Toen voelde ik het servetje met de info van die jongen in mijn zak en dacht aan hem terug. Die overdreven zelfverzekerde houding had iets, iets warm en intrigerends wat bij me was binnengekomen en contact had gemaakt. Hij leek me leuk, onbezonnen. Hij leek te weten wat hij wilde: mij.

Ik heb de taxi niet naar mijn huis laten rijden. In plaats daarvan trof ik mezelf rond middernacht bij een benzinepomp aan om een zak diepvriesdoperwten te kopen voor een aanmatigende, kakkineuze jongen die voor zijn bek was geslagen.

We hebben een paar uur wijn zitten drinken. Flynn had een uitstraling die me direct geruststelde. Hij leek niets gek te vinden. Niets was saaie prietpraat en we hebben het niet over eerdere relaties gehad. We hadden het gewoon over allerlei onzin en hebben naar muziek geluisterd. Hij luisterde met grote ogen toen ik vertelde over een demonstratie waar ik ben geweest. Hij gaf me het gevoel dat dat er echt toe deed. En hij deed geen enkele poging me in bed te krijgen, zelfs niet toen hij, rond half drie, vooroverleunde om mijn glas bij te vullen en mijn hele hoofd zich vulde met zijn geur en nabijheid. Mijn adem bleef in mijn keel steken, ik verlangde intens naar hem. Maar er gebeurde niets.

Hij sliep op de bank, zijn benen over de rand bungelend nadat hij erop had aangedrongen dat ik zijn bed zou nemen. Dat naar wasmiddel rook. Nog een verrassing.

Dus werd het zaterdagochtend en ik kan me niet voorstellen dat hij hoe dan ook een oog heeft dichtgedaan.

Net toen ik van plan was te vertrekken en me neer te leggen bij een

weekend nietsdoen vroeg hij of ik zin had de dag met hem door te brengen. Er gebeurde iets toen ik in zijn open gezicht keek, met dat blauwe oog, een weifeling in zijn normaal gesproken zelfverzekerde blik. Ik was weer helemaal opnieuw geïntrigeerd, zei ja, en zijn onverhulde vreugde maakte dat ik meteen blij was dat ik dat had gedaan.

Wat was ik anders met mijn zaterdag gaan doen? Naar de supermarkt, bellen met een vriendin, een tijdschrift lezen, avondeten voor mezelf maken? Dit zou leuk worden, weer eens iets anders, en ik had al heel lang geen lol meer gehad. Het voelde of Flynn me mijn leven teruggaf.

Ik had nog nooit iemand gezien die zo energiek was, als een hond die aan zijn lijn trekt, klaar om ervandoor te gaan zodra je hem de kans geeft. We liepen door Bristol en hadden het over alles en niets. Het voelde alsof ik al mijn hele leven met hem door Bristol liep.

Het is zo aangenaam, zo vanzelfsprekend, en ik vraag me af waarom deze man geen relatie heeft. Het kan toch niet anders dan dat hij de vrouwen van zich af moet slaan? Toen ik voorzichtig naar eerdere relaties vroeg zei hij dat hij een paar jaar geleden is gedumpt.

‘Shit.’

‘Ja.’

Verder zei hij er niets over, dus sloeg ik de summiere informatie op om er later op terug te komen.

Ik zag stukken van Bristol, waar ik al bijna vierentwintig jaar woon, die ineens een andere kant van de stad onthulden. Smalle steegjes, scheve trappetjes, kleurrijke graffiti. Hij nam me mee naar zijn favoriete eetcafé, begroette de eigenaar bij zijn naam en bestelde gigantische groene smoothies, koffie en een zalig ontbijtje voor ons.

Het lijkt wel of hij iedereen in Bristol kent. We moesten op weg terug van de brunch drie keer stoppen om mensen te begroeten. Ik vond het leuk om er deel van uit te maken, genoot ervan dat hij me zo ontspannen aan zijn vrienden voorstelde.

‘Dit is Amy,’ zei hij dan, me onmiddellijk bij het gesprek betrekkend. Mijn vingers tintelden van het verlangen dat hij mijn hand zou vastpakken. We hadden nog steeds niet gezoend.

Er hangen niet veel foto's in zijn appartement, dat in neutrale kleuren is ingericht. Aan de muren hangen generieke afbeeldingen. Niets waarover ik iets kan raden. Ik denk aan de posters aan mijn eigen muren en wat Flynn zich daarover zou kunnen afvragen. Feminist? Activist? Fan van Quentin Tarantino? Aan mijn muren zie je de delen van mijn persoonlijkheid die ik het liefst wil laten zien. Wat zegt die neutrale ruimte over Flynn?

Zodra we het over iets persoonlijkers hebben weet hij altijd direct de aandacht weer op mij te vestigen. Hij heeft een moeder, stiefvader, geen broers of zussen. Zijn vader is er niet. Ik heb geen idee wat de geschiedenis is. Zijn moeder reist veel; ik heb de indruk dat ze ontzettend rijk zijn; hij heeft op kostschool gezeten en is verzot op sport. Ik weet dat ik hem leuk vind, aangezien ik niet losbarst over de ethische kant van particuliere scholen. Hij organiseert evenementen, houdt van honden, van dieren in het algemeen, is bang voor spinnen en kan niet zingen. Ik heb geen idee of hij mij ook wil zoenen.

Ik bel terwijl ik me na het douchen in de slaapkamer aankleed met mijn zus Laura. Ik fluister in mijn mobieltje terwijl ze me voor schijtlaars uitmaakt.

'Dat ben ik niet. Oké, toch wel. Hij is bizar aantrekkelijk, Laurs. Ik weet niet wat ik moet doen. Je moet me helpen!'

'Amy, je weet altijd prima zelf wat je moet doen. Je doet niets anders dan anderen vertellen wat ze moeten doen.'

'Maar nu niet,' snauw ik. Ik ben echt compleet in de war van de vlinders in mijn buik, van hoe ik snak naar deze man.

'Je moet hem gewoon zoenen!' stelt Laura voor.

'Ik kan hem niet zomaar gaan zoenen!'

'Natuurlijk wel, Ames. Dit is de eenentwintigste eeuw. Dat mag tegenwoordig zonder dat je ervoor wordt gearresteerd. Je moet hem zoenen! Je moet hem zoenen!' begint ze te zingen.

Ik wil lachen, maar zeg met een iel stemmetje: 'En als hij me nou niet leuk vindt?'

'Wat kan hij nou niet leuk aan je vinden? Je bent sexy, je bent slim, je bent cool! Doe je ding!' En dan verbreekt ze de verbinding.

Ik staar naar de telefoon, niet in staat te verwerken hoe snel ze me heeft afgewimpeld. Ze moet mijn hand vasthouden en me hiermee helpen. Sinds pa ben ik zo veel zelfvertrouwen kwijtgeraakt, niet dat Laura dat zou geloven. Ze denkt nog steeds dat ik het overdreven zelfverzekerde zusje met dromen over een sterrenstatus ben dat ze in Bristol heeft achtergelaten.

Als ik terugkom in de woonkamer zit Flynn op een vloerkussen, met zijn rug tegen de bank, zijn lange benen gestrekt. Een cafetière staat op het lage tafeltje voor hem.

‘Koffie?’

Ik voel me allesbehalve sexy, slim of cool. Ik voel me onzeker en heb het gevoel dat ik alleen maar kan stotteren, dat dit allemaal ver boven mijn pet gaat. ‘Laat ik maar eens gaan,’ zeg ik, mijn tong dik in mijn mond. ‘Ja, ik ga ervandoor.’ Ik wil iets heel anders, maar mijn woorden zijn rechtdoorzee, mijn harnas, zoals altijd.

Hij knikt langzaam. ‘Dat snap ik. Mijn koffie is niet te zuipen.’

Ik snuif de geur op, warm en uitnodigend, en het ziet er allemaal zo verwelkomend uit dat ik mijn woorden direct wil terugnemen. Maar ik ben onder de indruk van die jongen en wil niet als zomaar een vriendin worden weggezet. Ik heb geen idee wat hij denkt.

Dan staat hij op, strijkt zijn gekreukte shirt glad en komt naar me toe lopen.

Mijn adem stukt in mijn keel als hij recht voor mijn neus blijft staan, me dwingt naar hem op te kijken. We staren elkaar een lang moment aan en dan is er een blik, iets wat ik nog nooit heb gezien, een vraag. En dan klaart zijn gezicht op en denk ik bijna dat ik het me heb ingebeeld.

‘Nou,’ het woord klinkt verstikt en ik doe snel mijn mond weer dicht, wil niet dat hij voelt hoe zenuwachtig ik ben. Ik kan niemand bedenken bij wie ik me ooit zo heb gevoeld. Ik wil deze man, voel hoe mijn hele lichaam naar hem toe beweegt, hoe mijn huid naar die van hem hongert.

Hij komt nog iets dichterbij en ik merk dat ik mijn adem inhoud, de betovering niet wil verbreken.

‘Nou,’ herhaalt hij, en een luie glimlach beweegt over zijn gezicht.

‘Nou.’

Zijn stem is lager, nauwelijks hoorbaar: ‘Nou.’

‘Blijven we dat zeggen? N...’

Hij sluit het gat tussen ons. De onverwachte schok hem te voelen, hoe zijn mond vliegensvlug de mijne ontmoet, de kracht van zijn armen om me heen. Mijn maag maakt honderd salto's. O mijn god. Dit is elektrische lading. Dit heb ik nog nooit gevoeld. O mijn god.

Dus toch niet zomaar een vriendin.

Hij maakt zich van me los. ‘Nou.’ Hij ademt uit, zijn haar staat omhoog, zijn wangen zijn rood. Ik voel aan mijn gezicht, mijn hart hamert in mijn borstkas.

We ademen allebei uit. En dan doen we het nog een keer.

Ik vertrek aan het eind van het weekend en tegen die tijd is Flynn Waller mijn vriendje. Driedubbel en dwars mijn vriendje.

5

FLYNN

Nu

Ik schrik van een licht en een angstaanjagende muur van geluid. Wat gebeurt er? Waar is Amy? Dan houdt dat rare tuimelende gevoel met een schok op. Mijn voeten raken de grond niet meer. Ik lig, buiten adem en in shock in het donker.

Ik open mijn ogen. Ik staar naar de paarszwarte lucht: regen vertroebelt mijn zicht, water stroomt in mijn mond. Ik lig op mijn rug en vragen razen door mijn hersenpan. Wat is er gebeurd? En – ik kom met een plotselinge beweging overeind – waar is Amy?

6

FLYNN

Zes uur geleden

‘Vriend, ik meen het! Het is prima. We hebben alles onder controle. Ga genieten van je weekend en maak je niet zo’n zorgen.’

‘Dat doe ik niet!’

Karim werpt me een vluchtige blik toe terwijl ik een bal en tee uit mijn tas trek. Ik ken hem al twintig jaar en weet dat het een blik van ongelooft is. ‘Ik meen het!’ dring ik aan.

We staan bij de achttiende hole. Vandaag is een bedankje omdat hij dit weekend de logistiek voor zijn rekening neemt. Hij zei dat het niet hoefde, maar ik wil dat hij zich gewaardeerd voelt. Ik wil dat al mijn werknemers gelukkig zijn.

‘Hoe is het met Amy? De laatste keer dat ik haar zag probeerde ze me over te halen weer een petitie te tekenen. Doet die vrouw ooit wat anders?’

Zijn afleidingsmanoeuvre om het niet meer over het weekend te hoeven hebben werkt en ik schiet in de lach. Amy heeft altijd een zaak te bepleiten. Dat is een van de vele geweldige dingen aan haar. Ze zet zich volledig in. Ze doet vrijwilligerswerk bij de plaatselijke voedselbank, schenkt tijd en geld aan meerdere goede doelen waarin ze gelooft en is altijd op weg naar een demonstratie of bezig met een petitie. Ik ken niemand die zich zo bekommert om de toestand van de wereld.

‘Prima, dank je. We gaan samenwonen.’

Is het de gedachte aan Amy die mijn slag wat extra kracht geeft? Karim vloekt binnensmonds terwijl mijn bal midden op de fairway stopt met rollen.

Karim legt zijn eigen bal neer, pakt zijn grootste driver, zet zijn benen uit elkaar en heft de club boven zijn schouders. Volgens mij kijkt hij te snel op, en ik kijk huiverend toe hoe hij de bal wegslaat. Ik hoor hard gekraak als die tegen een boom links van ons knalt.

Ik wacht heel even. Dan: ‘Zal ik helpen zoeken?’

Karim werpt me een blik toe. ‘Hebben we de vorige zeven gevonden?’

Ik schiet in de lach. ‘Goed punt.’

Wadend door het hoge gras links van ons vinden we drie ballen en een weggegooid colablikje. Daar zou ik voordat ik Amy kende niets mee hebben gedaan. Vandaag raap ik het op en doe het in mijn tas om later weg te gooien, want Amy’s zorgen om het milieu spelen door mijn hoofd. Het is een van die dingen die me het gevoel geven dat ze een enigszins beter mens van me maakt.

‘Het idee was toch dat we dit voor de lol gingen doen?’ zegt Karim terwijl hij door de hoge begroeiing wroet.

‘Heb je geen lol, dan?’ vraag ik grijnzend.

‘Nou, ik hoop voor je dat het het waard is. Mijn eigen relatie staat onder hoogspanning. Cally heeft dit weekend voor het eerst in haar eentje allebei de kinderen...’

Ik huiver nogmaals. ‘Sorry.’

Karim geeft zijn zoektocht op. ‘Dat was een grapje. Het is Amy’s zus, natuurlijk moet je erbij zijn. Bex en ik hebben alles onder controle.’

‘Ik had jullie niet alle drie die evenementen moeten laten doen. Maar we kunnen nu niets meer afzeggen.’ De zenuwen gieren door mijn lijf, maar ik probeer kalm over te komen terwijl ik me afvraag hoe we de logistiek voor elkaar moeten krijgen. Kan ik vanuit het hotel een evenement regelen?

Karim kijkt op. ‘We zijn meer dan voorbereid, Flynn. Je hebt een lijst met instructies achtergelaten die langer is dan de Bijbel en je hebt net zeventien holes lang elke seconde van je afwezigheid met me doorgenomen.’